

„...mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz.” 1Kor. 1,10

ÖSSZHANG

A Rákoscsabai Református Egyházközség lapja

"Jöjjetek, menjünk az ÚR hegyére, Jákób Istenének házához!
Tanítson minket útjaira, hogy ösvényein járjunk! Mert a Sionról
jön a tanítás, és az ÚR igéje Jeruzsálemből." Mikeás 4:2

Kárász Izabella:

Megérkezett

Advent után, mikor a Csendnek vége lesz,
Az égi fény jelzi: megérkezett,
Piros szívek arany húrján majd felkacag
A Hozsánna, Dicséret és Hódolat.
Az én szívem' is megérinti az öröm,
És hirdetem mindenkinek, hogy íme, jön!
Advent után, mikor a Csendnek vége lesz,
S az égi fény jelzi: megérkezett!

Ó, szent, nagy Éj, te békességnek éjjele,
A Boldogság és Üdvösség szent fényjele,
Mikor viszály, békétlenség kudarcba fúl
És hatalmas máglyafényként a hit kigyúl!
S a szeretet úr lesz a nagy világ felett,
S jóakarát simítja meg a szíveket,
Advent után, mikor a Csendnek vége lesz,
S az égi fény jelzi: megérkezett!

Advent alatt ti földön élő emberek
Kongassátok az elhallgatott szíveket,
Legyen csengés-bongás a föld terén át,
Úgy várjátok az örök Isten szent Fiát!
Mert jön, mert jön, mert nemsokára itt leszén,
Az ég fénylő csillagképében megjelen,
Advent után, mikor a Csendnek vége lesz,
S az égi fény jelzi: megérkezett!

Karácsony jön, hatalmas és titokzatos,
Kigyulladnak szívek, tüzek és csillagok,
Megtalálják Jézus Krisztust az emberek
S a békesség zászlója leng a föld felett,
Béke, öröm, szeretet és jóakarát
Játsszák el a karácsonyi himnuszokat,
S velük zengi a boldog föld az éneket:
Urunk, Szabadítónk, megérkezett!

Hely Jézus számára

A karácsony előtti időszakban mindig, mindenki nagyon elfoglalt. Az üzletek tele vannak emberekkel, akik különböző ajándékokat vásárolnak. A postákon is hosszú, tömött sorokban várakoznak az emberek, hogy képeslapjaikat, ajándékaikat feladják barátaiknak, rokonaiknak. A tömegközlekedési eszközök is tele vannak emberekkel, akik a megvásárolt dolgaikat cipelik. A repülőterek is nagyon zsúfoltak az évnek ebben az időszakában, mert az emberek haza utaznak szeretett családtagjaikhoz. Ilyenkor nagyon sok magyar is hazatér családtagjához, aki külföldön dolgozik.

El tudom képzelni, hogy mennyire elfoglalt város lehetett Betlehem, Jézus születésekor. A római birodalomban megparancsolták, hogy mindenki menjen a szülővárosába, így sok ember érkezett Betlehembe is, beleértve Máriát és Józsefet.

Az üzlet ekkor nagyon jól mehetett a fogadósoknak. A tulajdonosok ennek nagyon örülhettek. Telt ház volt abban a fogadóban is, ahová József és Mária érkezett, nem volt hely a számukra. Azt mondták, hogy keressenek máshol helyet, de nem volt más hely, ahová mehettek volna.

Néha azon gondolkodom, hogy az emberek valóban nem tudtak volna helyet készíteni számukra, hiszen láthatták, hogy Mária áldott állapotban van. Azok az emberek is láthatták, akik a fogadóban tartózkodtak. Nem volt senki a panzióban, aki felajánlotta volna nekik a szobáját éjszakára? Ha egy zsúfolt buszon utazunk, és egy várandós asszony szintén ott van, akkor néhány ember, általában felajánlja a helyét neki. Milyen szégyen, hogy senki sem akart segíteni Máriának és Józsefnek semmilyen módon. Végül Mária és József egy istállót találtak, ahol az éjszakát töltötték az ÚR Jézus pedig jászolban feküdt.

A dolgok az évek folyamán nem sokat változtak, ugyanis a legtöbb ember nagyon elfoglalt az évnek ebben az időszakában, de vajon hány embernek van ideje az ÚR Jézusra. Az embereknek van idejük a családjukra, barátaikra, rokonaikra, evésre-ivásra, tévézésre, és arra, hogy ajándékokat bontogassák, de vajon hány ember szán időt arra, hogy dicsőítse, magasztalja Istent, aki az Ő egyszülött drága Fiával ajándékozta meg a világot.

Mindenkinek arra van ideje, ami fontos a számára. Ha számunkra fontos az Istennel való kapcsolatunk, akkor töltünk mindennap időt azzal, hogy dicsőítjük őt, imádkozunk hozzá, és tanulmányozzuk a Szentírást. Teljes öröm és hálaadás lesz a szívünkben, ha arra gondolunk az évnek ebben az időszakában, hogy a mi Megváltónk eljött ebbe a bűnös világba, hogy megadja számunkra az üdvösség útját és, hogy általa békességre juthassunk Istennel. Továbbá, hogy dicsőíthessük és élvezhessük majd a vele való örök kapcsolatot a mennyei honban.

Valójában csak nagyon kevés ember volt izgatott Betlehemben, hogy a királyok Királya fog megszületni az ő kis városukban. A pásztorok is ezen kevés emberek közé tartoztak, akik időt, energiát szántak a mi Megváltónkra. Jöttek. Jöttek az ÚR Jézus születésére. Nem mondták, hogy ők túl elfoglaltak és a bárányaikra kell vigyázniuk. Fontos volt számukra, hogy ott legyenek, így el is mentek Betlehembe. Nem mondták, hogy az utazás túl fáradságos a számukra, vagy hogy túl veszélyes az út. Fontos volt számukra, hogy magasztalják a királyok Királyát és elvigyék neki az ajándékaikat.

Amikor Jézus elkezdte a nyilvános szolgálatát, akkor a legtöbb ember visszautasította őt, és az üzenetet is, amit

hirdetett. Az emberek nem akarták hallani, hogy ők bűnösök és hogy Isten irgalmára, kegyelmére és bocsánatára van szükségük. Az embereknek nem volt idejük és hely a szívükben Isten Fia számára. Csak keresztre akarták őt feszíteni. Ennek ellenére Jézusnak mindig volt ideje a leprásokra, a vámszedőkre, a paráznákra, és más bűnös emberekre is. Sokan ezek közül az emberek közül elfogadták őt, mint Megváltójukat és követték őt.

Ha hozzánk jönne egy vendég, akkor ugye mi is szívélyesen fogadnánk őt és megadnánk neki a megfelelő fogadtatást, hogy jól érezze magát nálunk. Pl. készítenénk a vendégeink számára különböző finomságokat, hosszasan beszélgetnénk velük. Képzeljük el, hogy milyen kiborító lenne, ha valahová hosszú utat tennénk és a vendéglátónk, azt mondaná, amikor megérkezünk, hogy nincs ránk ideje és elküldene.

Olvashatunk a Szentírásban egy gazdag emberről, aki lakomát rendezett és sok embert meghívott, de amikor az ideje elérkezett, hogy a meghívottak részt vegyenek a lakomán, mindnyájan csak a kifogásokat hozták fel, hogy miért nem tudnak eljönni. A finom étek el voltak készítve, élvezhették volna, de

a meghívott vendégek visszautasították a meghívást.

Isten megtett értünk mindent, utat készített önmagához Jézuson keresztül az ő egyszülött drága Fián keresztül. Jézus meghalt értünk a kereszten és feltámadt a halálból harmadnap és ma is él, és élnek mindazok, akik megbánják bűneiket és elfordulnak azoktól és hitüket, bizalmukat Jézusba vetik, (mindazok) egykor majd szintén ott lesznek a mennyei honban. Az üdvösség Isten csodálatos ingyen ajándéka, az ő kegyelméből. Mit kell tennünk? Csak elfogadnunk ezt a csodálatos ajándékot.

Sok ajándékot adnak egymásnak az emberek ilyenkor, de Jézus a legdrágább ajándék mindenek felett. Hadd kérdezzem meg, hogy Jézus már a te életednek is Ura? Ha még nem, akkor szóljon ez a karácsony róla. Dönts mellette. Vagy ha már életednek Ura, akkor ebben a rohanó világban is mindig Ő legyen a legfontosabb az életedben.

Legyen mindig Ő az első a szívedben!

Áldott, békés ünnepeket kívánunk!

Kevin Keenan

Az elmúlt évtizedek alatt, már rengetegszer próbáltam összefoglalni a karácsony lényegét. Mostanra talán eljutottam a legegyszerűbb megfogalmazáshoz: Isten nekünk adta a legdrágábbat, az Ő egyszülött Fiát, a mi Urunk Jézus Krisztust. Ez a karácsony titka, egyszerű misztériuma. Isten nem valami vallásbölcseleti rendszert adott, amit meg kell tanulnunk, nem kátét, nem dogmatikát, nem kőtáblára faragott új Tízparancsolatot, nem titokzatos misztériumot adott az Isten, hanem egy kicsi gyermekben önmagát adta nekünk. Ez a karácsony misztériuma; ha többet mondanék, akkor kevesebb lenne.

De miért adta? Az öreg János apostol már majdnem száz éves, amikor leírja, hogyan éljünk Ő általa:

„Szeretteim, szeressük egymást; mert a szeretet Istentől van, és aki szeret, az Istentől született, és ismeri Istent; aki pedig nem szeret, az nem ismerte meg az Istent; mert Isten szeretet. Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk Ő általa. Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy Ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást. Istent soha senki sem látta: ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az Ő szeretete lett teljessé bennünk. Abból tudjuk, hogy benne maradunk, és Ő mibennünk, hogy a maga Lelkéből adott nekünk. És mi láttuk, és mi teszünk bizonyosságot arról, hogy az Atya elküldte a Fiát a világ üdvözítőjéül. Ha valaki vallja, hogy Jézus Isten Fia, abban Isten marad, Ő pedig Istenben; és mi ismerjük és hisszük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is Őbenne. Abban lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizalommal tekinthetünk az ítélet napja felé, mert ahogyan Ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban.” 1Jn4:7-17

Kár, hogy a magyar nyelvünknek nincsen olyan finom árnyalat, megkülönböztetése az élet szóra, mint az eredeti görög szövegünk. A görögnek ugyanis két szava van az életre. A *biosz* és a *zoé*. Általában, ha az életről beszél, a *biosz* szót használja. Amikor viszont a legmagasabb életről van szó, az igazi életről, amit érdemes élni, az a *zoé* - itt erről van szó. Hogy ne csak biológiailag éljünk, hanem éljünk Ő általa. Isten azért adta az első karácsonykor az Ő egyszülött Fiát, hogy érdemes legyen élni.

Amikor csendesen az Ige fölé hajoltam, zongora hang csendült fel feleségem szobájában, egy kedves, régi német dalt

zongorázott és énekelt. Nagyon meleg lett a szívem és hálát érzetem, hogy van fedél a fejem felett, mindennapi kenyerem, hogy egy kedves gyülekezetnek, még öreg koromban is szabad hirdetnem az Igét, és talán van még időm egy-két könyvet megírogatni. De különösen feleségem énekéért voltam hálás Istennek: míg a karácsonyról írok, egy szép ősi karácsonyi dal csendül fel, életem jobbik felének az ajkán. Ebben a pillanatban igazán érzetem, mi az, ami több mint a biológiai élet. Nagy hálaadás áradt szét bennem. Így öröm az élet, de ez csak Jézus által lehet! Ezt nem lehet megvásárolni, egyetlen „karácsonyi akció” során sem. Ezt Isten adta nekünk, ajándéku. Ez a karácsony titka. Hálát adtam

Istennek, hogy mindazon felül, amim van, Jézusom is van, Aki majd megáll porom felett, Aki megígérte, hogyha a biosz életem véget is ér a zoé életem soha; Ő értem jön, és elvisz a mennyei hazába.

A modern ember mindent kérdez, és nagyon el tudom képzelni, hogy valaki ezt mondaná: „Na és, ha nekem adta az Ő egyszülött Fiát, akkor mi van? Minek nekem a karácsony és annak a misztériuma?”

Igen, ilyen étellel már rég nem tudsz mosolyogni, sőt talán már sírni sem - de tudod, mi történik, ha egyszer mégis magadhoz öleled Jézust? Nem változik meg semmi, aki meghalt, az meghalt. Aki nem szeret, talán továbbra sem szeret. Az élet terhe sem lesz könnyebb - de újra tudsz sírni és mosolyogni és ez jelenti az *életet*.

Nem véletlenül mondja Jézus, hogy boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak. Jobban szeretném így fordítani, mert ez a lényeg: **Boldogok, akik még tudnak sírni, mert csak azokat lehet megvigasztalni.**

Lehet, hogy külső körülményed karácsonykor és azután sem változik meg, minden marad a régiben, de Te meg Én változunk meg! És akkor már el lehet viselni. Tudunk újra mosolyogni a másik örömén, tudunk újra könnyezni a másik bánata felett, a régi terhet most már összeroppanás nélkül tudjuk hordozni, **mert élünk Őáltala**. Nem én lettem erősebb bátrabb, nem én lettem valami csodalény, hanem az én Uram Jézus Krisztus életet adott nekem!

Tegnap csodálatos ajándékot kaptam. Valaki letett két kis gallyacskát keresztbe az asztalomra és ezt mondta: „*Jártam a havas erdőt és ezt a két kis letört gallyat így találtam, egymáson fekvve, kereszt alakban, felvettem és elhoztam magának.*”

Letette az asztalomra, én meg összekötöttem egy kis ezüstszalaggal és ott van a könyveim tetején. Két kicsi erdei gally. Nem hiszem, hogy ennél szebb karácsonyi ajándékot kaphatnék, mert ennek a kis keresztnek a nagytetstvéren halt meg az én Uram Jézus.

És én mit adhatok Neki? Egyszer egy fiatal bencés szerzetes barátom keresett fel. Beszélgettünk komoly hivatásról, nehéz szolgálatról. Nem könnyű ma szerzetesnek lenni, erre szánni az életét.

- Bandi bácsi –kérdezte-, de hát mi itt és most, ebben a világban mit adhatunk Jézus Krisztusnak?

Hiszem, hogy nem magamtól buggyant ki belőlem:

- Édes fiam, mi semmit. De egyvalamit tehetünk: hogy Őt adjuk ennek a világnak. Őt adod, amikor ígét hirdetsz, az Ő lelkét, az Ő életét, hogy élete legyen általa a világnak.

Úgy érzem, ezzel a kis írással is ezt tettem: talán át tudtam valamit adni a karácsony misztériumából, Jézus Lényéből neked, nektek. Jézus nevében szeretném kérni: Add tovább valakinek! – *Nem tudunk Neki semmit sem adni, de tovább tudjuk adni ŐT, élni Általa, mert csak az az élet!*

Édes Atyánk! A szeretet ünnepén néha csak arra gondolunk, hogy egymást kell szeretgetnünk és elfeledkezünk arról, hogy minden emberi szeretet csupán visszfénye annak, amivel Te szerettél minket Fiadban, Jézus Krisztusban. Akkor igazán szeretet ünnep ez a nap, ha a Te szeretetedre figyelünk s újra és újra rádöbbenünk, mennyire szerettél minket. Ezért lehet, szabad egymást is szeretnünk mégis, még akkor is, ha nem igazán vagyunk szeretetre méltók. Hiszen Te is annak ellenére szeretsz minket, hogy azok vagyunk, akik. Köszönjük ezt a végtelen szeretetedet! Ámen.

Szabolcska Mihály: Karácsonyest

Ezen az estén:
Egy nagy sejtelmes, boldog pusztaság
Lesz a mi házunk;
Hol egy csodás szó zendültére mi
Élő hittel vigyázunk.

Ezen az estén:
Felettünk a mosolygó csillagok
Szebben ragyognak...
S a szíveink egy titkos ihletés
Árján összébb dobognak!

Ezen az estén:
Mennyei fénylő angyal-seregek
Járnak minálunk,
És édes szénailat lengi be
A szívünk és a házunk...

Ezen az estén:
Mi megbocsátunk annak is,
Ki minket átkoz...
S mi is közelebb esünk valahogy
Az Ég bocsánatához!

Ezen az estén:
A mennyországnak édes melegét
Hirdeti minden...

- Ezen az estén száll hozzánk alá
A szeretet: az Isten!

Ezen az estén:
Mintha az ős ember-testvériség
Nem lenne álom.
- Hozsánna, néked, édes ünnepünk,

Óh áldott, szent karácsony!

A karácsony: Isten mentőakciója

- Gyere haza az atyai házba és fogadd el Isten békességét és erejét -

"A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel!" Róma 15,13

Hova mérsz békességért, ha nincs Isten az életedben, ha nem vagy kapcsolatban vele pillanatról pillanatra? Jézus Krisztusnak egy hihetetlen ajánlata van számodra. **"Ha megfáradtatok a súlyos terhek cipelésétől, gyertek hozzám, és én megnyugvást adok nektek."** (Máté 11,28 szabad fordításban)

Szeretem ezt a verset, mert pontosan annak az ellentétéről beszél, amiről a legtöbb ember azt gondolja, hogy Isten mondani fog. Azt gondolják, hogy mikor Isten azt akarja tőlük, hogy menjenek haza Karácsonykor, akkor ezt fogja mondani: "Gyere haza hozzám, és adok neked szabályokat. Gyere haza hozzám, és adok neked parancsokat. Gyere haza hozzám és adok neked korlátokat. Gyere haza hozzám, és adok neked vallást. Gyere haza hozzám, és adok nektek szertartásokat."

De Isten ezek közül egyiket sem mondja. Ő azt mondja: "Gyere haza hozzám, és én megnyugvást adok neked."

Azért vagy olyan fáradt, kimerült és stresszes mindig, mert megpróbálsz az életedet a saját erődből megélni. Isten sosem akarta, hogy ez így legyen.

A Biblia azt mondja: **"Erőt ad a megfáradtaknak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi."** (Ézsaiás 40,29)

Ha egy kicsit letörtnek érzed magad, egy kicsit nyugtalannak, egy kicsit kimerültnek, vagy aggódsz ebben a karácsonyi időszakban, gyere haza Istenhez. Ő az, aki alkotott téged, aki figyelte az életed minden pillanatát, aki minden tud rólad, és mégis szeret téged, aki megbocsátott neked és azt mondja: **"Gyere haza a békességembe és az erőmbe."** Amikor ezt megteszed, az elméd igazi békére talál.

Pecnyik Pál - Még ma!

**Még ma: meghallhatod
Isten hívó szavát,
még ma: választhatsz egy -
mainál szebb hazát.
Még ma: feladhatod
kicsinyes tervedet,
még ma: rábízhatod
testedet-lelkedet!
Még ma: elindulhatsz
a Golgota felé.
még ma: leborulhatsz
hű Megváltód elé!**

**Még ma: - segélykérőn -
feltekinthetsz rája.
még ma: mentő kezét,
hívón, feléd tárja!
Még ma: a halálba
adhatod az éned.
még ma: Isten Lelke
újjászülhet téged!
Még ma felujjonghatsz,
te hontalan árva.
még ma: hazád lehet.
Istennek országa.**

Kozák Péter: Bizonyoságtétel

A gyülekezet hatodéves teológusaként arról szeretnék röviden szólni – hiszen ezzel még adós vagyok –, hogy Jézus Krisztus követése hogyan kezdődött az életemben. Bár még itt a legelején megjegyezném, hogy túl fellengzős azt a kifejezést az elmúlt tizenegy évemre alkalmazni, hogy „Jézust követtem”. Jóval közelebb áll a valósághoz, ha inkább úgy fogalmazok: tizenegy éve *próbálok* követni őt, s csak csodálkozom, hogy sokféle hűtlenségem ellenére ő mégis hű maradt hozzám...

A „sors” – értsd: az Úristen – úgy hozta, hogy könnyű elkülönítenem az életem időszámításában azt, hogy Krisztus előtt és Krisztussal. Nem kaptam egyáltalán vallásos nevelést, Budapest hetedik kerületében nőttem föl, mindenféle egyházi kapcsolatot, hittanórákat és hívő szülők, rokonok nélkül. Mindemellett már kiskoromtól kezdve nagyon érdekelték „*az élet nagy kérdései*”.

Egyszer ötéves koromban, miután a szüleim lefektettek aludni, s egyedül maradtam a vaksötét szobában, hirtelen pokoli halálfélelem tört rám. Elképzeltem, hogy egyszer majd egyáltalán nem leszek... Nem bírtam sokáig ezt a szörnyűséges érzést, s kirohantam a nappaliba, egyenesen édesanyám karjaiba. Akkor az ölelése megnyugtató, de akkor elhatároztam, hogy nem halok meg úgy, hogy meg ne fejteném a „halál titkát”.

A kérdés kamaszkoromban sem hagyott nyugodni. Azonban akkortájt inkább a keleti vallásokban és filozófiákban igyekeztem válaszokat keresni. De sohasem elégitett meg, amire leltem, ezért folyton újra és újra tovább

kutattam. Valamiféle istenfogalmam akkor is volt, de semmiképpen sem volt személyes, nem kötődött a Szentíráshoz, és főleg nem Jézus Krisztus Atyjában hittem.

Huszonegy évesen a legjobb barátom megtért. Így kerültem kapcsolatba a keresztyén hittel és az egyházzal. Vele mentem el egyszer egy evangelizációs alkalomra a Pasaréti Gyülekezetbe, de akkor csak tiltakozást váltott ki belőlem, amit hallottam. Aztán egy bizonyoságtételes könyvet adott nekem, ami egy hindu vallású ember megtéréséről szólt, de ez sem tetszett.

Aztán egy este elővettem János evangéliumát, s egy szuszra elolvastam. Akkor döntő esemény játszódott le az életemben. **Isten megszólított. Jézus követése nem a követéssel kezdődik, hanem azzal, hogy ő elhívja az embert.** Azon az éjszakán több alapvető igazságról is meggyőződtem. *Először* is, valódi megszólíttaságot éltem át, ami egyértelművé tette számomra, hogy Isten egy személy, aki megszólítja az embert, s akihez én is szólhatok. Addig csak egy fogalomnak vagy legfeljebb egy erőnek képzeltem, de akkor lehullott a lepel arról, hogy ő Személy. *Másodszor*, az is világossá vált előttem, Jézus az Isten egyszülött Fia, hogy ő is Isten, s hogy Isten Lelke alatt is Istent magát kell érteni. De mindezzel nem egy elméletként szembesültem. Azon az éjjelen nem a Szentháromság koncepcióját ismertem meg, **hanem megismerkedtem a Szentháromsággal.** Továbbá Isten a szívemre helyezte, hogy az egész Biblia az ő kijelentése. Ez teljesen új gondolat volt a számomra, ez addig föl se merült bennem. „Életre kelt a könyv”, ahogy mondani

szoktam, mert rajta keresztül megszólított az Úr. Végül pedig felismertem jó néhány konkrét bűnömöt – ezt meglehetősen fájdalmas volt átélni –, de leginkább a bűnöm fáj: az egész addigi életemet Nélküle töltöttem el. Nem figyeltem rá, nem hittem benne, nem is gondoltam, hogy engedelmeskednem kellene neki.

Másnap délután felhívtam a nemrég megtért barátomat mobilon, akivel rögtön találkoztunk is, s közösen imádkoztunk. Bocsánatot kértem Istentől azokért a bűneimért, amelyeket az elmúlt éjszakán a világosságra hozott, s elmondtam neki, hogy a továbbiakban vele szeretnék élni, s

nem ellene. S igazán jó volt megtapasztalni, hogy megbocsátott nekem, és a kegyelmébe fogadott.

Akkortájt Jézus követése vadonatúj dolgokat jelentett a számomra. Egy vadidegen világba csöppentem bele: az egyházba. Elkezdtem gyülekezetbe járni, vasárnapi istentiszteletre, több ifjúsági körbe, s belevetettem magamat a Biblia olvasásába, mert addig csak az elenyésző részét olvastam. S megkezdődött az a lassú folyamat, hogy amit megértettem belőle Tőle, azt elkezdtem több-kevesebb sikerrel átültetni a gyakorlatba...

Kozák Péter

Bódás János:

MEGÜRESÍTEM MAGAM

*Ha földérem az égi csillag,
Hirdetni: itt az Újszülött,
a napkeleti királyokkal
majd én is útra készülök,*

*Az ajándékuk drága mirha,
illatos tömjén, dús arany
és én, a koldus, így megyek csak
szegényen, ajándéktalan.*

*Nincs kincsem, rangom, csak a bűnök
nagy halma rakva lelkemen,
kiszórom ezt is, hogy szívében
minél több tiszta hely legyen,*

*mert így, tudom, hogy Betlehembe
nem megyek ajándéktalan:
az lesz a legszentebb ajándék,
hogy megüresítem magam.*

Osváth Erzsébet:

Lelki gondok és a Hit

Egy genfi ideg orvos, Paul Tournier egyik könyvében azt írja: „Az elmúlt századok nagy rémülete és csapásai volta a tömegeket irtó ragályos betegségek. Ezen a területen az orvostudomány valóban győzelmet és diadalt aratott. Sajnos az emberiséget évtizedeinkben egy újfajta tömegbetegség fenyegeti: ez az idegesség, illetve idegbetegség. Az orvos egyre inkább úgy érzi, hogy ez az új tömegbetegség a beteg egész életének betegsége. Tünetei, jelenségei elválaszthatatlanok az életétől, az életmódjától, a világától, amelyben él, a környezetétől, sőt a gondolkodásától, belső világától is. Ezért csak együtt vizsgálható és kezelhető.”

Már Illyés Gyula leírta, hogy „*a hárommillió koldus országából, a hárommillió neurotikus országa lettünk.*” Az egészségkárosodások húsz százaléka pszichés eredetű. Bárkivel megtörténhet, hogy egyik napról a másikra ingerült, levert, borongós kedélyű lesz – sokszor a kiváltó okot sem sejtji.

A pszichológusok megegyeznek abban, hogy minden pszichés elváltozás mélyén megtalálható a félelemnek valamilyen válfaja, sokszor semmihez sem köthető félelem: *a szorongás.*

Sok mindentől félünk: anyagi nehézségeken, megélhetési gondokon kívül egészségünk elvesztése, megfelelő segítség hiánya, elmagányosodás, tehetetlenné válás, élet értelmének elvesztése miatt, stb.

A modern élet egyre komolyabb, nagyobb teljesítményt követel tőlünk fizikai, szellemi értelemben is. Életfogytiglan tanulás, meghosszabbodott munkaidő, 2-3

munkahelyre rohanás, egész életünk felgyorsulása egyre megterhelőbb. Pihenésre nincs idő. A vasárnapok is beolvadtak a hétköznapokba. Mindezek ellenére ott él bennünk a kérdés, aggodás: *mi lesz velünk holnap?!*

Ma már tudományosan bizonyított, hogy az ember csak hat napot képes úgy dolgozni, hogy a tartalékából ne veszítsen, a 7. nap már a testi tőkét fogyasztja.

A törvényben megparancsolta az Úr: **„Tartsd meg a nyugalom napját és szenteld meg azt”** (2Mózes 20,8). A parancsolatok be vannak építve a világmindenség rendjébe. Ha nem tartjuk meg, tartós kifáradást, kimerültséget, feszültséget, hangulatzavart, álmatlanságot okoz. Eleinte a vizsgálati leletek negatívak, majd megjelennek a pszichoszomatikus betegségek magas vérnyomástól, gyomorfekélyig, allergiás betegségektől hormonzavarokig, immunrendszer károsodása miatt akár rosszindulatú folyamatokig. Nem véletlen, hogy súlyos betegségek kiújulására, akár 10-15 év tünetmentesség után is – egy lelki összeomlás után kerül sor.

Számtalan negatív életélményre, tartós stresszhatásokra kell válaszolnunk. Ezeket a megküzdési reakcióinkat öröklött hajlam, gyermekkortól elsajátított példák, neveltetésünk, ezekhez kapcsolódó beállítódásaink, ún. attitűdök határozzák meg. Az attitűdök állandó információ feldolgozó mechanizmusaink önmagunkkal, környezetünkkel, a világ dolgaival kapcsolatban és a jövő vonatkozásában is. Ugyanakkor sok gondot

hordanak magukban. Ugyanazt a jelenséget igen különbözően értékelhetjük – torzítva a valóságot – sok konfliktus alapját teremthetjük meg. Pl.: egy negatív beállítottságú ember csak akkor képes elfogadni valamit, ha az 100 százalékos, a 99 százalékot elutasítja. Vagy: „csak az a jó, amit én csinálok”, minden mást megszól. Vagy: csak azért tesz meg valaki valamit, mert elvárják tőle, de nincs párhuzamban saját meggyőződésével. - Ezek a beállítódások mérgezik nap mint nap a körülöttünk levő világot és önmagunkat is. Negatív érzelmi állapotot okoz, rossz hangulatot. Meghatározzák gondolkodásunkat. Túlzott általánosításokkal, negatív minősítésekkel valamiféle lelki környezetszennyeződést okoz és sok szenvedést vált ki önmagunkban, családjunkban, környezetünkben.

Fent említett genfi orvos szerint a neurosist, depressziót nem is az orvosoknak, hanem lelkigondozóknak, hívó pedagógusoknak kellene gyógyítani. (Természetesen a súlyos depresszió vagy psychosis mindenképp orvosi kezelésre szorul.)

„*Ki a mi nagy Nevelőnk?*” - teszi fel a kérdést Gyökössy Endre pasztorálpszichológus - „*A mi Urunk Jézus Krisztus*”. Kérjük az ő gyógyító erejét, hogy oldódjanak a félelmeink, hogy megszabaduljunk a szívünk mélyén lappangó gyötrelmeinktől, rossz tulajdonságainktól, rossz beidegződéseinktől – amelyektől oly sok bűn, másoknak okozott szenvedés fakadhat. Kérjük, hogy el tudjuk fogadni lázadás nélkül a velünk történeteket.

Sok ember úgy próbálja megoldani, ha számára elfogadhatatlan a környezete vagy a vele történetek, hogy elfordul a világtól, befelé fordul, elzárkózik, kerüli az

embereket, de ezzel csak súlyosbodik a helyzete és súlyosan depresszióssá válik. Nem szabad idáig eljutni! El kell jutnunk az igazi orvoshoz, Jézus Krisztushoz és elmondani: „*Igen Atyám, mert így láttad jónak*” Sokszor csak évek múlva értjük meg, miért kellett valaminek megtörténnie, amit akkor nem tudtunk elfogadni. Isten mindent a mi érdekünkben cselekszik, Ő tudja miért.

A lelkileg sérült embernek sokszor csak meghallgatásra van szüksége. Valakire, aki nem siet, figyel rá, türelmes, képes hallgatni. S, ha egy szót sem szól, a panaszkodó mégis úgy érzi „milyen jót beszélgettünk”. Talán régóta hordoz valamit, amit kibeszélhetett, s talán a megoldást is megtalálta, amire egyedül nem volt képes.

Fogadjuk meg Jakab (1,19.) intését: „*Legyen minden ember gyors a hallásra, türelmes a szólásra, késedelmes a haragra*”. Meg kell tanulnunk türelmesen hallgatni, szeretettel a másik felé fordulnunk, ami rohanó életvitelünk mellett nem könnyű és sokszor haragot vált ki bennünk, amit csak az Istentől kapott szeretet erejével tudunk legyőzni.

A ma emberének nagyon rossz a problémamegoldó képessége. Segítség nélkül tehetetlen, lelkileg „lebénult”. Innen egyedül nem lehet elindulni. A mai világban, igen csak szűkölködünk segítőkész, szeretetteljes kapcsolatokban. Néha egy jó szó, egy simogatás is elég, hogy oldódni kezdjen a „bénultság”. De a teljes gyógyuláshoz az kell, hogy vigyük Isten elé gyötrődésünk okát, ami megbetegített, valami régi sérelmet, vagy általunk okozott sebet. ***Ha el tudom fogadni Isten bocsánatát és másoknak is meg tudok bocsátani, biztos, hogy feloldódik a feszültség, a rossz hangulat.***

Jézus békéje tölti ki szívünket. Helyreáll a rend Isten és köztem, szerettem, környezetem és köztem.

Szívleljük meg Gyökössi Endre szavait:

„Csak, ha a bajok gyökerét, a félelmet oda tudjuk vinni az Úr elé, akkor van gyógyulás! Ilyenkor átélem, nem vagyok valamiféle sorsnak a játékszere, hanem Isten tenyerén élek!”

„Ha nem magadra figyelsz, hanem a gyógyító Krisztusra, az Áldott orvosra, egyszer csak észrevétlenül lehullanak a bilincseid. S áldod az Urat, mert: szabad vagy, megszabadultál, csak úgy magától”

Felhasznált irodalom: Gyökössi Endre: Az áldott orvos közelében és egyéb művei.

Cseri Kálmán: Egy névtelen koldus (prédikáció részlet)

Jerikóba értek..., egy vak koldus, Bartimeus, a Timeus fia ült az út mellett. (Mk 10,46)

Bartimeus története az Úr Jézus szívébe enged bepillantást. Ki volt ő?

A leírás első mondata egy rövid életrajz. A neve? Kiderül, hogy nincs is saját neve, csak az apja után hívják így: a Timeus fia. Egy névtelen senki. Lakhelye: Jerikó. Foglalkozása: koldus. Munkahelye: az út széle. Ide botorkál vagy vezetik ki mindennap, s ha annyi adomány összejön, amiből ehet valamit, legyen boldog!

Az úton jönnek-mennek az emberek, elkap egy-egy mondatfoszlányt, abból próbál tájékozódni. Néhány méternyi hallótávolság - ide zsugorodott az élete. Pedig csak egyetlen érzékszervét veszítette el.

A haszonelvű világ ezt mondja: *értéktelen ember, semmit nem tud termelni, csak terhére van másoknak*. Jerikóban pezseg az élet, kortársai építik a maguk világát, ő pedig csak tengődik egyik napról a másikra, minden távlat nélkül.

Az egész emberiség képe ez. Mi is csak egy „érezékszervünket” veszítettük el, az Istennel összekötő hitünket, és mennyire összezsugorodott a világunk! A valóság csak hittel érzékelhető részét nem ismerjük, s emiatt sok téves következtetésre jutunk. És nem látjuk sokszor önmagunkat sem helyesen, nem találjuk a helyünket, a feladatunkat, nem vagyunk tekintettel egymásra, nem látjuk a bűneinket és azok megoldását, nem érzékeljük Isten valóságát.

Bartimeus azonban egyvalakinek nagyon fontos. Jézus ismeri őt és számon tartja. És a keresztre vezető utolsó útján megáll mellette, és meggyógyítja. Ma pedig nekem üzeni: én nem feledkezem meg rólad (Ézs 49,15). És bátorít: végy tőlem szemgyógyító irt, hogy láss (Jel 3,18).

Hieble-Novák Erika bizonyágtétele:

„A pogányok világosságává teszek,
hogy eljusson szabadításom a föld határáig.”

(Ézsaiás 48,6)

Sokan már nem ismernek a mai gyülekezeti tagok közül, ezért néhány mondatban elmesélem, hogyan is kötődöm a Rákoscsabai gyülekezethez. Nagypám presbiter volt és kisgyermekként itt töltöttünk rengeteg időt nővéremmel, unokatestvéreimmel a templom tövében, a Péceli úton. Nagymamám máig hűséges tagja a gyülekezetnek. Itt kereszteltek, konfirmáltam és házasságunkra is ebben a templomban kértük Isten áldását 2001-ben. Sárospataki diákéveim alatt érett meg bennem a lelkipásztori szolgálatra való elhívás. Noha sokszor úgy gondolom, nálam sokkal alkalmasabbat is találhatott volna az Úr – neki mégis így tetszett. De boldog vagyok.

A teológia elvégzése és házasságkötésünk után Németországba kerültem. Nem csak Wilfriedhez fűző szerelem vezetett ide Bajorország legalsó, legvégső csücskébe, a (havas) hegyek közé egy kis fálucskába, melynek neve Stiefenhofen. Itt a helyem.

Szolgálatomat először a Svájci Protestáns Magyar Gyülekezetek Szövetségénél kezdtem. Hozzánk legközelebb St Gallen gyülekezete esik (70 km). Ennek a gyülekezetnek lettem besegítő lelkipásztor. Havonta egyszer tartunk istentiszteletet anyanyelvünkön, hiszen bármennyire is megtanulhatunk egy nyelvet - beszélhetünk, álmodhatunk, de egy imádság, egy igehirdetés egy ének csak anyanyelvünkön érkezik meg egyenest a szívbe. Igét hirdetni mindkét nyelven

szerelek, de igét hallgatni magyarul.

A st galleni gyülekezet kis gyülekezet, valóban családiassá vált. Sokat változott 11 év alatt. Sikerült az idősebb, többnyire 56-os generációnak befogadni a fiatalabb családokat, akik 5-10 éve kerültek St Gallenbe, illetve környékére. Jóllehet ma már nincsenek zárt határok, melyek elválasztanának Magyarországtól, s melyek annak idején az itteni magyarságot összefogásra, összetartásra ösztönözték – most is összejárunk, számunkra is fontos a magyar közösség: „az egy húron pendülés”. Létezik magyar kiscsoportos és nagycsoportos óvoda is, mesedélután a városi könyvtárban. Ez tükröződik a gyülekezetben is, legtöbbször 12 gyerek részvételével tartjuk az istentiszteleteket. Vannak „fecskeink” is. Ők tavasztól őszi Magyarországon élnek, télen pedig újra találkozunk. Milyen hamar el tud telni egy év! Az idősebbekről sem feledkezünk el. A „zajos” istentiszteletek mellett a házi bibliaórákon csak velük beszélgetek. Boldog vagyok, hiszen ők nem csak lelkészként, hanem édesanyaként is elhordoznak. Kisfiam, Benjámín (5 éves!) kezdetektől fogva elkísért ezekre az utakra. Mi csak így emlegetjük: megyünk a „magyar bimm-bamm templomba”. Ő egyébként otthon érzi magát a helyi német gyülekezetben is, „anya klinikáján” is, és Budapesten a Németajkú Gyülekezetben, a „Zoltán bácsi” bimm-bamm templomában is.

„Uram, te voltál nekünk hajlékunk, nemzedékről nemzedékre.” S hogy mit is jelent egy kicsinyke láncszemnek lenni Isten csodálatos többgenerációs történetében, talán akkor éreztem a legmélyebben át, mikor Zürichben a Grossmünster szószékéről, a nagy reformátor ősök szószékéről hirdetem az örök Isten örök ígését.

2003-tól a közelünkben működő pszichoszomatikus szakklinikára kerültem, mint lelkigondozó. Mint ahogyan a név is elárulja, nem csak fizikai, testi panaszokkal, hanem lelki betegségekkel is kerülnek ide a betegek. Az ember nem más, mint élő lélek. Nem lehet testre és lélekre, mint egymástól különálló részekre bontani. A lelki fájdalmak, sérülések hatással vannak a testre, ugyanakkor minden betegség megindít bizonyos lelki folyamatokat. A legtöbb beteg függőségtől szenved: alkohol, drog, számítógép és játék, vagy akár személyfüggő. Egy trauma átélése, vagy az élet teljesen értelmetlenségének érzete, a félelem, vagy kényszerek szintén megkötöznek és életképtelenné tesznek. Sokszor úgy érzem, hogy a „gazdag, szabad nyugat-európa” csak messziről olyan vonzó, mint Lót számára a Jordán környéke. Emberközelből Sodoma és Gomorra mélységei tárulkoznak fel. Mikor egy apa nem csak apa, hanem gyermeke testi-lelki megerősítője. Mikor valakit társa a legnagyobb nehézségben taszít el magától. Mikor gyermekek család, apa-anya nélkül nőnek fel és nem látják, nincs honnan tapasztalják, mit jelent anyának, apának lenni, mit jelent nőnek vagy férfinak lenni. Mikor már csak robotolnak, hiszen csak az számít, aki teljesít. Mikor szembesülünk a „mindent szabad nekem” filozófia minden emberi kapcsolatot tönkre tevő realitásával.

De azért jött az Embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett! Így én sem csinállok mást, mint keresem az elveszett gyémántokat, az embert. És egy-egy beszélgetés, csupán egy fél óra „hallgatás” olyan örömmel és hálával tud eltölteni – mert eszköz lehetek Valaki kezében, akinek nem mindegy, ha csak egy is hiányzik. Akinek nem elég a 99.

Az „anya klinikáján” istentiszteletek, bibliamagyarázatok mellett, a meditáció, bibliodráma és a kontempláció eszközével is keressük az elveszett kapcsolatot Istenhez, önmagunkhoz és a másik emberhez.

Egy idő után a betegek inspirálására figyelmem a gyászolók felé irányult. Egyre több paciens keresett meg gyászával – így hamarosan csoportos terápia formájában igyekeztem segítséget nyújtani. Nem gondoltam, hogy saját veszteségeim: gyermekként nagyapám hirtelen halála, teológus társam és méhében formálódó gyermeke halála, házasságunk gyermektelen első 7 éve, és nem utolsósorban rákos megbetegedésem valaha a kegyelem gazdag kincseivé válnak. Akkor is, ha furcsán hangzik: jó együtt sírni a sírókkal, mert tudom, hogy megvigasztaltatunk! Jó lehetőséget adni arra, hogy kiönthessék a gyászolók a szívüket, olyan időben, mikor sírni szégyen, beszélni nincs kivel. Jó egyszerűen csak ott lenni valaki mellett, együtt némán – mert nincs szó, ami elmondhatná. És jó kimondani a miérteket, kiönteni a csalódottságot, a dühöt, mint az emmausi tanítványok tették azt Jézusnak, hogy aztán megbocsátás, megbékélés, s talán öröm tölthesse el szívüket.

Együtt úton lenni Emmaus felé egy anyával, akinek katona fia Afganisztánban

halt meg, egy másikkal, akinek az élettársa három gyermekét vitte magával a halálba. Egy fiatalemberrel, akinek az édesapja ott ült a repülőn szeptember 11-én, vagy az a lány, aki „helyett” Magyarország felé buszbalesetben a barátnője halt meg, mert nem cseréltek helyet az utolsó benzinkútnál. De részese lehetek annak a bibliai gyógyító jelenetnek is, mikor a parázna nőt akarják hangosan megkövezni, Jézus pedig csak ennyit mond: „*Aki büntelen közületek, az vessen rá először követ.*” „*Én sem ítélek el téged, menj el és mostantól fogva többé ne vétkezz.*” Valahogy ott, a kör közepén megalázva, tetten érve találja magát az az asszony is, aki tudja, vétkezett. Elvetette gyermekét. Megérdemli a megkövezést, a halált. Ő az első, aki magára veti a követ. Soha nem

tud megbocsájtani magának. És hol van a másik??? És hol vannak a többiek, akiknek ő nem is számít!? Vajon neki is megbocsájt? Neki is megbocsájt. *Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett!*

Itthon-ra találtam itt, Németországban. Ezt elsősorban férjemnek és szüleinek, a gyülekezetnek St Gallenben, a barátoknak és főnökömnek köszönhetem. De ha hazamegyünk Magyarországra, akkor *otthon* vagyok. A Dédinél, anyuéknál, és ahogy a Bélyeg utcáról befordulok a Péceli útra megannyi gazdagsággal a szívemben, amik azzá alakítottak, aki vagyok.

Hieble-Novák Erika

Ezt mondta az Úr: „Veled leszek, ahogy Mózesrel is veled voltam. Nem maradok el tőled, nem hagyalak el. Légy erős és bátor, mert te teszed ezt a népet annak az országnak az örökösévé, amelyről megesküdtem atyáiknak, hogy nekik adom. Csak légy igen bátor, és erős.” Józsué 1,5b-7

Ami új, abban meglepetések is vannak, s ez nemcsak a kibontatlan ajándékokra igaz, hanem az előttünk álló új esztendőre is. Az új kezdet új lehetőségeket, új utakat nyit előttünk. De ahogy minden focimeccs kezdőrúgással indul, úgy sokaknál az új év elindítója az ilyenkor elmaradhatatlan félelem. Sokféle kérdés kínozza az embert: Mit hoz majd ez az év? Vajon még nehezebb lesz? Mit várhatunk tőle? Hogyan fogjuk bírni?

Ebben a felolvasott igében Józsuét és a választott népet egy új korszak kezdetén látjuk. A fordulópontot a honfoglalás és Mózes halála jelenti. Ott állnak a nekik megígért föld határán, indulni kellene az elfoglalására. De éppen most az eddigi jól bevált személy helyett egy fiatalabb, tapasztalatlan vezetőt kapnak. Mennyi bizonytalanság! Vajon hogyan sikerül majd az embert próbáló feladat végrehajtása?

Az egyetlen biztos pont nekik az Isten: Az Ő ígéretei és szándékai ugyanis nem változtak meg! Tudjuk, mert ismerjük Izrael történetének folytatását, hogy ez elég erős alapnak bizonyult! Isten megtartotta, és átsegítette övéit a kihívásokon! – Vajon nekünk is elég? Átsegít-e minket a kezdet nehéz, bizonytalan korszakán? Hisszük-e, hogy a mai és a következő napjainkra is igaz az ige: Minden reggel megújul, nagy az Ő hűsége?

Éljük bele magunkat az ő helyzetükbe, és úgy hallgassuk, amit az Úr mond, mintha mi lennénk a honfoglalók; új vezetővel, kihívások és nehéz küzdelmek előtt állva, bizonytalanságban! „Ne félj, mert én veled leszek. Ne félj, mert nem maradok el tőled.” És arról is beszél, hogy mik lesznek

az ország határai, pedig még be sem tették a lábukat! Isten már itt elmondja, mettől meddig lesz övék az ország. Még egy talpalatnyi földet sem foglaltak el, de már hordozói a reménységnek: ez lesz a tiétek. Sőt, Isten ígését úgy érthetjük: Én ezt már a kezetekbe adtam. A jövőtök már nem ködbe vesző, nem ismeretlen és ijesztő kuszaság, mert én a kezetekbe adtam azt a földet!

„Nem maradok el tőled, nem hagyalak el.” Nyugodj meg, Józsué, láthatatlanul, de hatalmasan ott leszek mindig veletek! Ott megyek előttetek, ahogy a pusztában is tapasztaltátok 40 éven át: Láthatatlanul, de hatalmasan körülveszlek titeket, és védelmet, győzelmet adok!

Most már minden azon múlik, hogy ezt elhiszi-e Józsué meg a nép, vagy nem. Ha elhiszik, akkor elindulnak, átkelnek a Jordánon, beveszik majd Jerikó áthatolhatatlannak tűnő falait, megküzdnek az óriás népekkel, és birtokba veszik az országot.

Ha azonban nem hisznek, akkor mindez mit sem ér. Akkor majd hontalan, sátorlakó, nomád beduinokként tekintenek vissza az ígéretre: Ha másként tettünk volna..., ha elhittük volna, amit Isten mond, ha úgy cselekedtünk volna, ahogy ő kérte, akkor talán...

Pontosan ez a mi kérdésünk is: Rábízzuk-e magunkat Isten ígéreteré? Tudunk-e hinni abban az Úrban, aki segít, mert nagyobb! Nem kétséges, hogy fogunk majd mi is falakba ütközni; nyilván lesz majd nekünk is bajunk az aránytalanul nagy ellenséggel, erőnkön felüli feladatokkal, kihívásokkal, küzdelmekkel. De hiszünk-e annak az Úrnak, aki mindezeknél nagyobb? Elfogadjuk-e annak az Úrnak a segítségét,

akinek minden reggel megújul hűsége, és szeretettel vesz körül minket?

Nagyon fontos ebben az igében, hogy miként áll Isten az új vezető mellé: Háromszoros bátorítással! A biztatás és bátorítás szálai szövik át az egész szakaszt.

„Légy erős és bátor!” A bátorság alapvető követelmény egy vezetőől, hiszen a honfoglalás harccal jár. Nem jellemző, hogy a diplomácia célra vezesse. Isten bátorítóan áll oda Józsué mellé, neki pedig nagy szüksége van erre!

Az új év első napján bennünket is bátorít. A mai nappal átléptünk egy határmezsgyét, előttünk állnak különféle feladatok egyéni, családi és gyülekezeti szinten is. Lássuk meg, hogy mit kér tőlünk az Úr, és fogadjuk el bátorítását! Higgyük el, hogy Ő képessé is tesz arra, amivel megbízott bennünket!

A második bátorítással Isten a törvényre mutat, amit Mózes által adott a népnek. Parancsait sokan börtönnek ítélik, pedig inkább jelzőablák, amik világosan mutatják a biztonságos terület határait! Azt mondja Isten: Amennyiben ezeket betartod, sikerrel jársz és boldogulsz.

Igen: Siker és boldogulás! Amit ma oly sokan kívánnak egymásnak: Sikerekben gazdag, és boldog új esztendő. Lám, a siker és boldogság nem idegen az Istentől, sőt ellenkezőleg: Azok Tőle jönnek, s Ő épp azért tett minket értelmessé, és ajándékozott meg képességekkel, hogy nekünk is részünk legyen benne! Ha mi bízni tudunk ígéreteiben, akkor ez a jutalmunk: sikerrel járunk útjainkon, és boldogulunk!

A harmadik „légy erős és bátor” biztatás Isten jelenlétére épül. Azért lehetsz erőssé és bátorrá, mert veled vagyok – mondja az Úr!

Az Újév ünnepét karácsony nyolcadának is nevezték, s most mindkét ünnep éppen vasárnapra esett. Hadd ismétlje hát a mai ünnep karácsony evangéliumát: Isten Jézus Krisztusban úgy jött el, mint Immánuel. Ezt hirdeti az év első napján is, hogy „Velünk az Isten!” Az az Isten, akinek minden oka meglenne arra, hogy ellenünk legyen; minden alapja megvan, hogy fölénk helyezze magát; Ő mégis úgy döntött, hogy mellénk áll!

Végül még valami, amit Isten munícióként ad Józsuénak, hogy boldoguljon, és sikeres legyen küzdelmeiben: Eszközt ad neki a folyamatos kapcsolattartáshoz! Ahogyan a bevetésre indulóknak is elengedhetetlen az adó-vevő, hogy az akció irányítójával és egymással is kapcsolatot tudjanak tartani mindvégig, úgy Józsué is kap valami ilyesmit az Úrtól!

Mi volt ez az eszköz? Ne hagyd abba a törvénykönyv olvasását, tanulmányozd éjjel és nappal, tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva! Igen, ez az eszköz, ami nekünk is mindig kéznél kell, hogy legyen, a Bibliánk. Azt mondja az Úr Józsuénak és nekünk is: Tartsd magad előtt Isten szavát, gondolkodj rajta, engedd, hogy hasson rád, és vezessen téged! Értsd meg belőle Urad kéréseit, és élj aszerint! S úgy vezesd a rád bízottakat, családodat, közösségeidet és önmagadat is!

Fogadjuk el a mai napon Istenünk újévi ajándékait! Azt, hogy látjuk: Ő sikeres és boldog útra akar ma indítani. Azt is, hogy értjük ígéretét, szavát, mellyel bátorít minket. Azt is, hogy érezzük jelenlétét, erős, védő karját, mellyel átfog bennünket.

Napról-napra megújul az Ő hűsége. Napról-napra keressük mi is akaratát! Legyen igéje mécses, mely minden egyes lépésünket megvilágítja!

Németh Péter - Balatonkenese

Imádság: *Urunk, segíts minket ez évben többet tanulmányozni szavadat, és több időt tölteni veled. Amen*

Ünnepi istentiszteletrendje:

December 24. 17⁰⁰ szenteste istentisztelet

December 25. 10⁰⁰ karácsonyi, ünnepi istentisztelet; úrvacsorával

December 26. 10⁰⁰ karácsonyi, ünnepi istentisztelet; úrvacsorával

December 29. 10⁰⁰ istentisztelet

December 31. 18⁰⁰ óévi istentisztelet

2014. január 1. 10⁰⁰ újévi istentisztelet

KARÁCSONYESTE

*Uramnak, az Úrnak lelke nyugszik rajtam,
mert felkent engem az ÚR, Elküldött, hogy
örömhírt vigyek az alázatosoknak,
bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást
hirdessek a foglyoknak, és szabadon
bocsátást a megkötözötteknek,
Hirdetem az ÚR kegyelmének esztendejét,
Istenünk bosszúállása napját, vigasztalok
minden gyászolót. Hamu helyett fejdíszet
adok Sion gyászolóinak, gyászfátyol helyett
illatos olajat, a csüggedés helyett örömeiket.*

Ézs 61,1-4

Gyakran eszembe jut édesanyám utolsó karácsonya. A kórházban vele töltöttem a napot; később barátaink csatlakoztak hozzánk. Egyikük elővette a gitárját, s elénekeltük a *Csendes éj*-t. Édesanyám, aki már napok óta nem beszélt, lágyan és tisztán énekelni kezdett: *"mindenek nyugta mély"*. Döböntően és meghatottan énekeltünk. Békés volt az arca, amikor a kórházi ágya körül a mi Urunk és Istenünk eljövételéről énekeltünk.

A karácsony nem jelent örömet azoknak, akik egy szülőt, gyermeket, testvért vagy jó barátot veszítettek el. A megüresedett hely látványa az asztalnál elképzelhetetlen fájdalmat tud okozni. A fájdalom mély, és nem mindig múlandó. Ám az advent jelentőségének megértése és az abban való hit a kétségbeesés közepette is hozhat örömet. A szenvedésben gyökerező fájdalom szükségszerűen megérkezik, de ugyanígy az öröm is. Krisztus eljövételének akkor is örülök, ha ránézek arra az üres helyre, ahol édesanyám szokott ülni karácsonykor.

Az öröm egy gyermek születésével érkezett közénk, és dicsőségben fog visszatérni hozzánk. Adventben Jézus testet öltését, a feltámadott Krisztus megígért dicsőséges visszatérését és Jézus életünkben való szüntelen jelenlétét ünnepeljük.

Imádság: Istenünk, köszönjük, hogy a gyász és a fájdalom Jézus Krisztus által dicsőséges örömmé fog változni. Ámen.

Ma Krisztus életében való jelenlétét fogom ünnepelni.

II. Rákóczi Ferenc imája az ország keresztyén megújulásáért:

*A Te kezében van szívéünk Uram,
Gyűjtsd fel a lomhákat,
Vezesd vissza az eltévelyedetteket,
Világítsd meg a vakokat,
Lágyítsd meg hajthatatlanokat,
Bátorítsd meg a habozókat,
Tanítsd meg a tudatlanokat,
Gyarapítsd bennünk a hitet.
Gyűjtsd fel a kölcsönös szeretet lángját,
S újra és újra kérlek,
Add, hogy szereteted gyarapodjék,
Hogy ez az isteni láng
Eméssze föl viszálykodásainkat!
Ámen*

SZIKSZAI BÉNI:

KARÁCSONY UTÁN

NEM GYÚJTOTTUNK GYERTYÁT KARÁCSONYKOR,
FÁT SEM ÁLLÍTOTTUNK,
AZ ÉJSZAKA CSENDJE ÁRADT SZÉT,
ÉS A CSEENDBEN ISTEN BESZÉLT.

KÉRDEZETT:

VAN-E SZÍVETÉKBEN IGAZI SZERETET,
VAGY CSAK SZERETET-CSOMAG?
VAN-E SZÍVETÉKBEN IGAZI VILÁGOSSÁG,
VAGY CSAK GYERTYAFÉNY?
CSAK HALLGATTAM A CSEENDBŐL
KIZENGŐ SZÓZATOT,
AHOGY REPÜLT A VILÁG FÖLÖTT
S ÚJRA ÉS ÚJRA KÉRDEZETT.
SOK FÉNYLŐ GYERTYA KÖZT
SZÓRAKOZTAK AZ EMBEREK,
NEM HALLOTTÁK,
ÉS AZ ÚR, AKIT ÜNNEPELTÉK,
ELHÚZÓDOTT AZ ABLAK MÖGÜL
(KÍVÜL VOLT),
MAJD HALKAN TÁVOZOTT,
MERT Ő, A VILÁGOSSÁG,
A GYERTYAFÉNYBEN
MAGÁRA MARADT.

